

heden Fordelingen deraf ikke i mindste Maade staa i Forhold til den Trang, som der er til at faae Lønningsforbedring.

Føgger: Det ærede Medlem, som nu satte sig, fremsatte en Række af Betragtninger med Hensyn til Embedsstandens Stilling og Bilkaar i det Hele taget her i Landet, dens Dygtighed og Naakbædelighed o. s. v., Betragtninger, som jeg ikke føler mig faldet til at gaa ind paa i det nærværende Øieblik, da jeg tror, at de ligge uden for den Sag, hvorom der her er Tale. Jeg kjender de Anstuelser, som det ærede Medlem gjorde gjældende, og har allerede ofte hørt dem udtale af hans Mund. Jeg har ogsaa ofte taget dem under den nøieste Overveelse, men jeg kan kun sige i Almindelighed, at jeg altid er kommen til det Resultat, at jeg maatte være den fuldeste Overbevisning om, at det ærede Medlem vilde komme i den største Forlegenhed, naar det nogenstunde blev overdraget ham, at gjennemføre de Tanker, han saaledes vedkjender sig. Hvad der her ligger for, er jo dette, om man skal gaa ind paa en Undersøgelse af de Spørgsmaal, som ere opstaaede af Regjeringen med Hensyn til Lønningerne for Embedsmændene, eller man skal erklære, at man ikke vil gaa ind paa denne Undersøgelse. Det ærede Medlem, som stillede Dagsordenen (S. N. Hansen), har tilraadet Thinget det Sidste, men han har givet derved en Grund, som jeg tilstaa, at jeg paa ingen Maade kan sympathisere med, idet han nemlig har givet som Grund, at det vilde være en Liddissag lige over for Ministeriet, om man vilde foretage en saadan Undersøgelse. Jeg har ved flere Leiligheder havt den Opgave at fremsætte for Thinget de store Betæneligheder, som der maa være for Thingets Medlemmer ved at bedømme og afgjøre Spørgsmaal efter almindelige politiske Hensyn i Stedet for efter deres eget indre Værd, og jeg tror, at det allerede er begyndt at gaa op for Afskillige, at jeg i den Henseende kan have havt nogen Ret; men det synes mig dog, at der ikke let vil kunne komme noget Tilfælde, hvor det er øiensynligere end i det her foreliggende Tilfælde, at det vil være stadeligt for det almene Vel, om man ved en Leilighed, hvor det ikke er ligestrem nødvendigt, fremdrager det politiske Hensyn og derved afgjør Spørgsmaalet multivois i en ganske anden Retning, end man vilde afgjøre det, naar man skulde bedømme det efter dets Indhold. Det her foreliggende Lovforslag fremtræder for os fra Regjeringens Side som en Paastand om, at de ved de sidste Lønningslove vedtagne Lønninger under de i den seneste Tid indtraadte Prisforandringer ikke kunne opnaa den Hensigt, som var tilsigtet, da de bleve givne. Det er ikke en af Regjeringen foreslaet Anticipation af Revisionen af Lønningslovene, det er, derimod en Paastand om, at de til Grund for Lønningslovene

liggende Forudsætninger have lidt en saa væsentlig Forandring, at Lønningsbestemmelserne nu, dersom de ikke modtage en Lempelse, ere anderledes, end den lovgivende Magt for saa Vidt siden har villet, at de skulde være. Det forekommer mig, at dette Spørgsmaal aldeles ingen politisk Karakter har; det er rent ud et faktisk Spørgsmaal. Ligesaa vel som den ærede Taler, der sidst havde Ordet, sagde, hvad jeg tror fuldkommen at kunne anfæ for hans Hjertensmening, at han ikke vilde have, at nogen Mand eller nogen Bestillingsmand skulde lide Nød, og ligesaa vist som jeg antager, at denne hans Anstuelse og Tølelse deles af samtlige Thingets Medlemmer, ligesaa vist synes jeg, at det netop for de ærede Medlemmer af dette Thing, der nære denne Tølelse og Anstuelse, maatte være særdeles betænkeligt at slyde fra sig en Undersøgelse af, hvor vidt Undladelsen af at vedtage noget Saadant som det, Regjeringen har foreslaet, kunde foranledige en saadan Nød, som man ikke vil have, at Nogen skal lide. Jeg kan ikke tro, at det for en rolligere Betragtning af Sagen, skulde kunne erkjendes at være en hensigtsmæssig, en rigtig, en retfærdig Fremgangsmaade. Jeg kan altsaa ikke undlade at opfordre Thinget til at tage denne Sag under Overveelse og fortsætte dens første Behandling. Jeg tvivler ikke paa, at der kan anføres adskillige Grunde, der kunde gjøre det — for Nogle i det Mindste — tvivlsomt, om Regjeringen har truffet det Rette ved det Forslag, som den her har fremsat, men paa den anden Side maa det dog erkjendes, at Regjeringen ingenlunde har forelagt os dette Forslag uden nogen Begrundelse. Det er endogsaa et Forslag, som er meget omhyggelig begyndt og udviklet, og det synes mig dog, at hvor det ligger for og er saaledes tilstede, der er der en naturlig Opfordring for Thinget til at drøfte, hvorvidt det, der saaledes af Regjeringen er udviklet og fremlagt, maa siges at kunne staa sin Prøve for en alvorlig Overveelse. At vi Alle have en erfaringsmæssig Fornemmelse af, at der er noget Grundet dert, tror jeg at kunne gaa ud fra. Jeg maa saaledes tilraade det ærede Thing ikke at vedtage Dagsordenen, men at gaa over til en Drøftelse af Sagens Realitet; men jeg skal dog kortelig berøre et Par Punkter, som ere fremkomne under Forhandlingerne her, da jeg nødigt vil have, at de skulle staa uimodsagte eller i alt Fald kun tilbørlig modsigte af andre Talere. — Jeg vil for det Første med Hensyn til Spørgsmaalet om Sædtillæg erkjende, at det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) har viist sig, da vi forhandlede om Sædtillæg, som en bestemt og varm Forvarer deraf. Han mente, at det var rigtig at blive ved med Sædtillæg, hvorimod jeg ikke i samme Grad kan erkjende det Samme om det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hansen), thi han opgav sin